

POSTANOWIENIE

Dnia 4 listopada 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Kuźniar

w sprawie z wniosku E. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w G.

z udziałem zainteresowanego D.R.

o ubezpieczenie społeczne,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w dniu 4 listopada 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 17 stycznia 2019 r., sygn. akt III AUa (...),

**umarza postępowanie kasacyjne i nie obciąża wnioskodawcy
kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 17 stycznia 2019 r., III AUa (...), Sąd Apelacyjny w G. oddalił apelację wnioskodawcy E. Spółki z o.o. w P. od wyroku Sądu Okręgowego w G. w sprawie przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w G., przy udziale D.R., o ubezpieczenie społeczne.

Powyższy wyrok został zaskarżony skargą kasacyjną przez pełnomocnika wnioskodawcy w oparciu o pierwszą z podstaw wymienioną w art. 398³ § 1 k.p.c.

W odpowiedzi na skargę strona pozwana wniosła o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie za zwrotem kosztów postępowania.

Pismem z dnia 29 października 2019 r. (data wpływu pisma do Sądu Najwyższego) pełnomocnik skarżącego cofnął skargę kasacyjną, „z uwagi na treść postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 12 września 2019 r., II UK 343/18, (...) w sprawie analogicznej do rozpoznawanej w przedmiotowym postępowaniu”. Jednocześnie pełnomocnik skarżącego wniósł „o nieobciążanie strony odwołującej się kosztami zastępstwa procesowego zgodnie ze stanowiskiem zaprezentowanym we wskazanym wyżej postanowieniu”.

Oceniając zasadność wniosku w przedmiocie cofnięcia skargi, Sąd stwierdził, że czynność ta nie narusza prawa, a także słusznego interesu ubezpieczonego (art. 469 k.p.c.), stąd na podstawie art. 391 § 2 w związku z art. 398²¹ k.p.c. orzekł jak w postanowieniu.

Rozstrzygając o kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy uwzględnił pogląd wyrażony w postanowieniu z dnia 11 maja 2012 r., I UZ 17/12 (OSNP 2013 nr 11-12, poz. 141), zgodnie z którym wynikiem postępowania toczącego się w przedmiocie ustalenia podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne pracowników jednego pracodawcy powinna być jedna decyzja skierowana do płatnika składek jako jedynego dłużnika. Wydanie wielu decyzji (dotyczących każdego zainteresowanego pracownika z osobna) jest zabiegiem czysto technicznym i nie powinno się przekładać na zwielokrotnienie kosztów pomocy prawnej udzielanej stronom, w szczególności dlatego, że stan faktyczny i prawny w każdej ze spraw jest identyczny. W takiej sytuacji nakład pracy pełnomocnika płatnika składek lub pełnomocnika organu rentowego we wszystkich sprawach nie jest o wiele większy niż gdyby prowadzona była jedna sprawa z udziałem wszystkich zainteresowanych. Taka niewspółmierność wysokości kosztów pomocy prawnej poniesionych przez stronę wygrywającą proces do stopnia złożoności sprawy i nakładu pracy pełnomocnika, przy uwzględnieniu przedmiotu sporu oraz przebiegu postępowania sądowego, przemawiała za uznaniem sytuacji istniejącej w rozpoznawanej sprawie za wypadek szczególnie uzasadniony w rozumieniu art. 102 k.p.c.